

Νικόλαος Ι. Ξιούτας

Μιχάλη Πασιαρδή – μαθητή του Γυμνασίου Νεοκλέους - 1960

Του πνεύματός σου τους ασύγκριτους καρπούς
Πάντοτ' απλόχερα στη νέα γενιά χαρίζεις,
-όπως και σ' άλλες τόσες περασμένες-
μ' ένα χαμόγελο στα χείλη πατρικό.

Μεγάλε Δάσκαλε, κασταλιανό νερό,
Ήλιε πυρέ της γνώσης φωτοδότη,
Σε τραγουδώ με της καρδιάς μου τους παλμούς,
Που εσύ την έμαθες να εγείρεται, να πάλλεται
Για κάθε μεγάλο της ζωής ιδανικό.

Σε τραγουδώ με τον αδύνατο της λύρας μου ρυθμό
Μπροστά στην ανυπέρβλητη αξία τη δική σου.
Τι τα χρόνια κι' αν διαβαίνουν, κι' αν περνούν;
Ψέματα. Νόμοι της φθοράς δε ζουν για σένα
-δε ζουν ποτέ τέτοια στοιχεία για τους μεγάλους-
Παρά δυνάμεις της ζωής, της φωτεινής ανόδου
Κι' όλο ανεβαίνουν πιο ψηλά, όσο περνούν τα χρόνια
γίνονται, αστέρια ολόλαμπρα, για πάντα φωτοβόλα.